

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 24/2020-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. januára 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditsa a Libora Duľu predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Staroňom, Hlavná 89, Prešov, vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Cdo 69/2018-375 z 25. júna 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. októbra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom

JUDr. Martinom Staroňom, Hlavná 89, Prešov, vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Cdo 69/2018-375 z 25. júna 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva:

„V právnej veci žalobkyne: [REDAKOVANÉ] proti žalovanému: [REDAKOVANÉ] a spol. o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti, v ktorej konal Okresný súd Prešov pod sp. zn. 29C/182/2012, bol právnenému zástupcovi žalobkyne dňa 13.1.2016 doručený rozsudok Okresného súdu Prešov č. k. 29C/182/2012-241 zo dňa 2.12.2015. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa odvolanie zo dňa 27.01.2016 čo do výroku o tom, že v prevyšujúcej časti súd prvej inštancie žalobu zamietá. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 16Co/23/2016-274 zo dňa 26.12.2015 bol rozsudok súdu prvej inštancie potvrdený.

Proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 16Co/23/2016-274 zo dňa 26.12.2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Prešov č. k. 29C/182/2012-241 zo dňa 2.12.2015 podala žalobkyňa dovolanie zo dňa 07.03.2017. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 5Cdo/69/2018 - 375 zo dňa 25.06.2019 rozhodol tak, že dovolanie odmieta.“

3. V ústavnej sťažnosti sa ďalej uvádza, že „Sťažovateľka podala žalobu voči osobám, ktoré boli v čase podania žaloby zapísané na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], ako vlastníci nehnuteľností, teda boli pasívne vecne legitimovaní. Predmetom súdneho konania bolo určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaným na [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], pričom Sťažovateľka sa domáhala, že tam zapísané nehnuteľnosti patria do dedičstva po jej otcovi - poručiteľovi [REDAKOVANÉ] v celosti v podiele 1/1. Okresný súd Prešov ako súd prvej inštancie ako aj Krajský súd v Prešove ako odvolací súd mali za to, že bolo preukázané, že do dedičstva po poručiteľovi [REDAKOVANÉ] patrí len 8/50.“

4. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že v dovolaní „namietala záver odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a uvádza, že bolo preukázané v súdnom

konaní, že jej právny predchodca nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam pôvodne vedeným v PKV č. 60 aj v spoluvlastníckom podiele 23/50 od svojich bratov [REDACTED] a [REDACTED] na spoluvlastnícke podiely, ktorých po obtovaní do Sovietskeho zväzu bolo v rozsahu 23/50 vložené vlastnícke právo v prospech Československého štátu a aj v spoluvlastníckom podiele 19/50 od svojich sestier [REDACTED].“.

5. Napadnuté rozhodnutie je podľa sťažovateľky arbitrárne a zjavne neodôvodnené, keďže sa v ňom najvyšší súd nevysporiadal dostatočne s jej argumentáciou uvedenou v dovolaní týkajúcou sa prípustnosti dovolania z dôvodu, že „v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená otázka optovania do Sovietskeho zväzu a zanechania majetku (nehnutel'nosti) ostatným súrodencom, resp. rodinným príslušníkom na základe zmluvy alebo bez zmluvy.“. Sťažovateľka ďalej namieta, že najvyšší súd sa vôbec nezaoberal podielom 19/50 po [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED].

6. Na podklade uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom tak, že vysloví porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 69/2018-375 z 25. júna 2019, napadnuté rozhodnutie zruší a vec vráti najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná náhradu trov konania.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

7. Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Dňa 1. marca 2019 nadobudol účinnosť zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

11. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

13. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

14. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namieta, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a svojvoľné, v dôsledku čoho došlo k porušeniu jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa sťažovateľky najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí nereagoval na všetky jej podstatné námietky týkajúce sa prípustnosti dovolania z dôvodu, že v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená otázka optovania do Sovietskeho zväzu a zanechania majetku rodinným príslušníkom na základe zmluvy alebo bez zmluvy. Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky vôbec nezaoberal podielom 19/50 po [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED].

15. Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná súdom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

16. Najvyšší súd uznesením č. k. 5 Cdo 69/2018-375 z 25. júna 2019 rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol.

17. Ústavný súd konštatuje, že jeho úlohou v tomto konaní bolo posúdiť, či najvyšší súd uznesením č. k. 5 Cdo 69/2018-375 z 25. júna 2019 ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom rozhodol o dovolaní sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Co 23/2016, 16 Co 24/2016 z 28. novembra 2016.

18. V relevantných častiach uznesenia č. k. 5 Cdo 69/2018-375 z 25. júna 2019 najvyšší súd predovšetkým uviedol:

«15. Pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to, ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zadefinuje a špecifikuje. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

16. Právnu úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu. Účelom ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky a prispieť k vytvoreniu

ustálenej rozhodovacej praxe. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ CSP má za cieľ dosiahnutie jednoty v rozhodovaní dovolacích senátov.

17. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP má tiež osobitný význam korelačný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Najvyšší súd už v niektorých rozhodnutiach uviedol, že „ustálenú rozhodovaciú prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali“ (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017 a tiež 6 Cdo 129/2017).

18. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnú otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia dovolacieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

19. Otázkou relevantnou v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je právna otázka, ktorá ešte nebola riešená dovolacími senátmi najvyššieho súdu, takže vo vzťahu k nej sa ani nemohla vytvoriť a ustáliť rozhodovacia prax dovolacieho súdu. Ak procesná strana vyvodzuje prípustnosť dovolania z tohto ustanovenia, musí: a/ konkretizovať právnú

otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ podať svoje vysvetlenie, ako mala byť táto otázka správne riešená.

20. Pokiaľ dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, tak v tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia riadne nešpecifikovala v zmysle požiadaviek uvedených v odseku 18 tohto odôvodnenia, pretože jednak jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nešpecifikovala (konkrétne) právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uvedeným spôsobom ani neuviedla, ako ju riešil odvolací súd; čo je však podstatnejšie, neuviedla konkrétne stanoviská, judikáty alebo rozhodnutia najvyššieho súdu preukazujúce existenciu „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ pri riešení (konkrétnej) právnej otázky, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť (pričom uvedenie konkrétnych prameňov „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ je primárnym základným predpokladom pre možnosť skúmania „odklonu“ od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“), a taktiež neuviedla, ako mala byť (konkrétne) právna otázka správne riešená.

21. Pokiaľ dovolateľka prípustnosť podaného dovolania vyvodzovala (i) poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, tak i v tejto súvislosti musí odvolací súd konštatovať, že prípustnosť dovolania (i) podľa tohto ustanovenia riadne nešpecifikovala v zmysle požiadaviek uvedených v odseku 19 tohto odôvodnenia, pretože ani v tomto prípade jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom nešpecifikovala (konkrétne) právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uvedeným spôsobom ani neuviedla, ako ju riešil odvolací súd, a ani neuviedla, ako mala byť (konkrétne) právna otázka správne riešená. Pokiaľ v súvislosti s týmto dovolacím dôvodom vo všeobecnosti (teda bez toho, aby prípustnosť tohto dovolacieho dôvodu náležite zdôvodnila vyššie uvedeným spôsobom) poukazovala na tzv. „otázku optovania“, tak v tejto súvislosti odvolací súd konštatuje, že odvolací súd (rovnako ako súd prvej inštancie) konštatoval, že dovolateľka (žalobkyňa) v tomto smere neunesla dôkazné bremeno, a že na základe vykonaného dokazovania bolo ustálené, že spoluvlastnícky podiel bratov poručiteľa A. v rozsahu 23/50-in prešiel na vtedajší Československý štát (Československú republiku). Ide teda o aspekt, ktorý vyplýva z vykonaného dokazovania a hodnotenia dôkazov, čo v žiadnom prípade nemožno subsumovať pod prípustnosť dovolania a relevantný dovolací dôvod podľa ustanovenia

§ 421 ods. 1 CSP. To sa týka aj ďalšej argumentácie dovolateľky, že rozhodnutie odvolacieho súdu (rovnako ako rozhodnutie súdu prvej inštancie) „vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci a z nesprávneho zhodnotenia dôkazov“.

22. Z uvedených dôvodov preto dovolací súd konštatuje, dovolanie žalobkyne uplatnené podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP nebolo odôvodnené prípustnými dôvodmi a dovolacie dôvody neboli vymedzené spôsobom uvedeným v ustanovení § 431 až 435 CSP a preto ho podľa § 447 písm. f/ CSP odmietol.»

19. Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je chrániť občana pred skutkovými či právnymi omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (m. m. I. ÚS 17/01).

20. Ústavný súd už judikoval, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemá a ani nemusí odpovedať na každú námietku alebo argument sťažovateľa, ale iba na tie, ktoré majú podstatný význam pre rozhodnutie, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia, ktoré sa v rámci konania o opravnom prostriedku preskúmavalo (napr. IV. ÚS 350/2014, IV. ÚS 4/2013, IV. ÚS 124/2011, II. ÚS 127/07). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia totiž neznamená, že všeobecný súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

21. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), preto k vyhovaniu ústavnej sťažnosti dochádza zásadne iba v prípadoch, ak dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany príslušného orgánu verejnej moci umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý. Ústavný súd preto nepristupuje k vyhovaniu sťažnosti v prípadoch, keď zo strany orgánov verejnej moci síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). V tejto súvislosti ústavný súd

zdôrazňuje, že nie každé porušenie zákona zo strany orgánu verejnej moci má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012).

22. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

23. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasti práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

24. Vzhľadom na to, že sťažovateľka namieta porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd, vychádzajúc zo svojej ustálenej judikatúry, podčiarkuje, že na právo na spravodlivé súdne konanie zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto práva zodpovedá súdny proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08).

25. Prvoradou úlohou ústavného súdu je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

IV.

Záver

26. Vychádzajúc predovšetkým z už uvedeného posúdenia veci (bod III tohto odôvodnenia), ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa v uznesení č. k. 5 Cdo 69/2018-375 z 25. júna 2019 zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s argumentáciou týkajúcou sa právneho posúdenia otázky prípustnosti dovolania proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 16 Co 23/2016, 16 Co 24/2016 z 28. novembra 2016. Právny názor vyslovený najvyšším súdom v uznesení č. k. 5 Cdo 69/2018-375 z 25. júna 2019 má aj podľa ústavného súdu racionálny základ a je preto legitímny a z ústavného hľadiska akceptovateľný.

27. Najvyšší súd tak dostatočne ozrejmil myšlienkové pochody, ktoré ho viedli k vydaniu napadnutého rozhodnutia, a preto jeho závery vyslovené v danej veci nemožno kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, ale ako také, ktoré v posudzovanom prípade sú v súlade s obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

28. Najvyšší súd sa s argumentáciou sťažovateľky nestotožnil, a preto uznesením č. k. 5 Cdo 69/2018-375 z 25. júna 2019 rozhodol tak, že jej dovolanie odmietol. Vzhľadom na uvedené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 69/2018-375 z 25. júna 2019 nemožno považovať za zjavne neodôvodnené či arbitrárne, a preto neexistuje ústavne relevantný dôvod na to, aby ústavný súd svojím rozhodnutím do napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zasahoval, pretože jeho odôvodnenie nesignalizuje takú príčinnú súvislosť

s namietaným porušením práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorá by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne zakladala dôvod na vyslovenie jeho porušenia.

29. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu č. k. 5 Cdo 69/2018-375 z 25. júna 2019, odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi uplatnenými v ústavnej sťažnosti (zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2020

Miroslav Duriš
predseda senátu